

Gudstjeneste søndag d. 12. februar 2011

Tema: Hvordan holder jeg fast i mine mål?

Jeg løber derfor ikke hid og did, og jeg er ikke som en bokser, der slår i luften. 1. Kor. 9; 26

Da David og hans mænd kom til byen, fandt de den nedbrændt og deres koner og sønner og døtre taget til fange. Da brast David og hans folk i gråd, og de græd, til de ikke kunne græde mere. Davids to hustruer, Akinoam fra Jizre'el og Abigajil, der havde været gift med Nabal fra Karmel, var også taget til fange. David var nu hårdt trængt; folkene truede med at stene ham, for de var alle sammen forbitrede over tabet af deres sønner og døtre. Men David hentede nyt mod hos Herren sin Gud. Han sagde til præsten Ebjatar, Akimeleks søn: »Tag efoden frem!« Da Ebjatar havde taget efoden frem til ham, spurgte David Herren: »Hvis jeg sætter efter denne røverbande, kan jeg så indhente den?« Han svarede: »Sæt efter den, for du skal indhente den, og du skal befri dem, der er taget til fange.« 1. Sam. 30; 3-8

Indledning

Vi har modtaget meget positiv feedback på temaet i januar "Hvad drømmer du om?"

For mit eget vedkommende har det bestemt også sat nogle ting i gang.

I sidste uge var jeg i England med et team herfra og det blev tydeligt for mig at Gud gerne vil blande sig i mine drømme, hvilket jeg vil komme lidt ind på senere i dag.

Jeg oplevede at Gud pegede meget specifikt på at jeg skulle være mere opmærksom på hvilke drømme jeg vælger at holde fast i og forsøge at udleve.

Ved godt at vi har afsluttet temaet men oplevelsen var så opmuntrende, - og tror jeg tænker som de fleste: "Hvordan holder jeg så fast i mine mål? Hvordan udlever jeg mine drømme?"

Men inden vi går videre skal vi lige se en kort scene fra filmen The Baker, - har været i tvivl om jeg skulle vise den, da scenen hygiejnisk betragtet er stærkt frastødende. Kan være jeg fortryder det! Det handler om en mand hvis drømme er gået fuldstændig itu.

At filmen i øvrigt handler om at korrigere sit liv efter sine drømme er underordnet i denne forbindelse.

Må advare om stærke billeder!!

Se scenen, The Baker (39 min 06 sek. - 40 min 30 sek. Start: Mand og kone sidder i sofaen. TV-dinner. Slut: Efter manden har banket hovedet i mod stolpen)

Alle drømmene, symboliseret med bryllupsbilledet på kaminen, er for længst afgået ved døden.

I dyb resignation og afmagt banker ægtemanden sit hoved mod stolpen, mens han sikkert tænker:

"Hvordan kunne det dog gå sådan? Hvad i alverden gør jeg? Alle mine mål i livet er knust"

Vi kan vel også genkende perioder, hvor vi nemt blev trætte af vores liv, vores situation.

Vi er mange, der bruger en masse energi på at forsøge at ændre os og rette os ind efter drømmene.

EX: Det er langt mere opslidende for en bokser ikke at ramme det (den) han slår ud efter.

Slagene ud i luften dræner bokseren fra langt mere energi, end når han rammer målet.

På samme måde med os når vi forsøger at indrette vores liv efter nogle mål og rammer ved siden af.

Det dræner os for langt mere energi og kraft at ramme ved siden af.

At ramme ved siden sine mål af kan derfor sammenlignes med skyggeboksning, hvor vi slår ud i luften uden at ramme.

Indtil vi til sidst måske endda ender med at banke hovedet imod stolpen, som den stakkels mand i

"The Baker."

Paulus havde indgående kendskab til problematikken med at slå uden at ramme, når han siger til Korinterkirken: "Jeg løber derfor ikke hid og did, og jeg er ikke som en bokser, der slår i luften." 1. Kor. 9; 26

Han betragtede livet som ét langt løb på stadion for at vinde sejrskransen, som aldrig visner.

Paulus var netop klar over at de færreste rammer målet i alle forsøg.

Vi rammer ofte ved siden af, og det er så opslidende.

Så hvad kan vi selv gøre for bedre at ramme målet?

Hvordan gør vi hvis vi har større mål i livet end at blive gift og spise TV-dinner sammen?

Det handler derfor i dag om hvordan vi fra et kristent perspektiv kan lade Gud lede os i den rigtige retning.

Guds ledelse - til selvledelse.

Så hvordan kan vi leve det liv, der rammer målet og vinder sejrskransen?

Hvordan bliver vi marathon-løbere og ikke skyggeboksere?

Jeg vil komme ind på 4 skridt i dette marathonløb, - gøre mest ud af de 2 første skridt.

4 skridt som jeg synes hjælper mig med at holde fast i mine mål.

David

Lad os tage afsæt i én af historierne om David i GT, hvis personlighed har betaget generation efter generation.

Men først nogle få ord om David.

David startede sin karriere som guitarist – som musikerapeut for en deprimeret konge.

Han var politisk fremsynet, blev først konge over Juda, og senere konge over hele Israel.

Han erobrede Jerusalem, som han med politisk fremsynethed gjorde til Israels hovedstad.

Dermed indledte David et helt nyt kapitel i Israels politiske og åndelige historie, og var uden sammenligning den største konge i Israels historie.

Han vendte sig helt fra ung mod Israels arvefjender Filisterne og besejrede kæmpen Goliat med en sten fra sin slynge.

Han overvandt efterhånden Filisterne så eftertrykkeligt at denne dødsfare i Israels liv ophørte for altid.

David indgik internationale politisk alliancer med nabolandene, opbyggede landets infrastruktur, hæren og konsoliderede den nye nationalstat.

Han forvandlede Israel indefra, økonomisk, socialt og åndeligt – David gjorde op med samtidens mange religiøse strømninger, og kaldte folket tilbage til troen på Abrahams Gud..

Davids regeringstid, som blev Israels eneste periode med et samlet kongedømme, beskrev en lysende epoke i folkets liv med vidtrækkende konsekvenser for eftertiden.

Det er dog Davids store personlighed som i eftertiden blev udslagsgivende.

David var enormt begavet og besad karismatisk tiltrækningskraft som leder.

David blev hvad han blev, men ikke takket være hans fejlfrie karakter.

På trods af karaktérbrist elskede Gud hans hjerte.

Davids navn "Dod" betyder netop "den elskede".

Historien om David er historien om den største konge i Israels historie nogensinde, som regerede i 40 år, fra 1015 til 975 før Kristus.

Vi dykker ind i én af David-historierne, hvor han som ung leder og kommende konge er i færd med at lære hvordan man leder sine mænd i krig, mod filisterne, 1. Sam. 30

Fordi Gud var med David lykkedes han ellers med alt hvad han foretog sig.

Men da David og hans mænd vender tilbage til Sydlandet erfarer de til deres store sorg at den amalekittiske hær imens de havde været væk, havde angrebet deres hjemby.

Rædslen møder dem, da de finder byen nedbrændt, og alle deres børn og kvinder bortført som

Amalekitternes fanger.

Da David og hans mænd kom til byen, fandt de den nedbrændt og deres koner og sønner og døtre taget til fange. Da brast David og hans folk i gråd, og de græd, til de ikke kunne græde mere. Davids to hustruer, Akinoam fra Jizre'el og Abigajil, der havde været gift med Nabal fra Karmel, var også taget til fange.

Amalekitterne havde omringet byen, taget alt og kun asken var tilbage.

Det er svært at forestille sig en større ulykke overgå et menneske.

Forfatteren forsøger at sætte ord på sorgen: **De græd til de ikke kunne græde mere.**

Oveni dette og vender Davids mænd sig imod ham, ulykkelige, trætte og desperate over at have mistet alt: **David var nu hårdt trængt; folkene truede med at stene ham, for de var alle sammen forbitrede over tabet af deres sønner og døtre.**

David havde selv mistet sin egen familie og som situationen ikke kunne blive værre blev han nu af sine egne også truet med henrettelse.

Det måtte alt sammen være Davids skyld og pludselig blev han alles sydebuk.

På et øjeblik fra hæder til henrettelse.

En virkelig dårlig dag for en leder.

Så hvad gjorde David i sin hidtil største ledelsesmæssige krise??

Hvorhen rettede han sin opmærksomhed?

Mod de rasende og ulykkelige soldater?

Forsøgte at han tale sine officerer til fornuft?

Nej!!

Der står at David hentede nyt mod hos Herren: **Men David hentede nyt mod hos Herren sin Gud.**

David praktiserede en fundamental sandhed, nemlig sandheden om at før han kunne lede andre, måtte han selv lade sig lede.

Guds ledelse til selvledelse.

Før han overhovedet forsøgte at lede sin hær, måtte David først og fremmest selv få styr på hvad Gud ønskede af ham.

Hvilket format, hvilket hjerte, hvilken personlighed, hvilken leder.

Instinktivt vidste han at kun kunne lede andre i det omfang han selv var ledt af Gud.

Så David lærer os betydningen af at 'styrke sig selv' hos Gud.

Det man med et moderne ord kunne kalde selvledelse.

Selvledelsesideologien trækker oprindeligt sine idéer fra den græske filosofi, hvor mennesket forstås som et væsen, der skaber sig selv.

Men selvledelse ud fra teologisk perspektiv handler derimod i højere grad om at mennesket lader sig forme af Gud, og ikke at det skaber sig selv.

Og det var netop hvad David gjorde.

Han lod sig styrke hos Gud, hentede nyt mod fra Gud, lod sig forme af Gud, søgte ledelse for sit eget liv før han ledte sine folk.

Davids valg er fascinerende!

I stedet for at blive grebet af panik søgte han ind i Guds nærvær.

David valgte det allersværeste.

De fleste undgår dette eller formår det helt enkelt ikke, og forsøger i stedet at inspirere eller kontrollere andres opførsel - og forsømmer i situationen den anstrengende selvrefleksion og indre vækst i Guds nærhed.

David ville kunne sige akkurat det samme som Paulus: **"Jeg løber derfor ikke hid og did, og jeg er ikke som en bokser, der slår i luften."**

David var ikke skyggebokser, men som marathondløberen gjorde han det sværeste, - hvilket i hans tilfælde betød at han vendte sit fokus væk fra omstændighederne til Guds ledelse.

Men David hentede nyt mod hos Herren sin Gud. Han sagde til præsten Ebjatar, Akimeleks søn:

»Tag efoden frem!« Da Ebjatar havde taget efoden frem til ham, spurgte David Herren: »Hvis jeg sætter efter denne røverbande, kan jeg så indhente den?« Han svarede: »Sæt efter den, for du skal indhente den, og du skal befri dem, der er taget til fange.«

David tager derefter 400 mand med sig, og på vejen finder en egypter, der var i tjeneste hos amalekitterne.

Egypteren afslører hvor amalekitterne befinder sig, hvorefter indhentede dem og huggede dem alle ned, - hvilket tog en hel dag. Hårdt arbejde!

Alle børn, kvinder og ejendele blev bragt uskadt tilbage! Alt og alle.

Fordi David søgte Gud først kunne han lede folket i en overvældende sejr.

Noget af det som jeg også bliver helt vildt fascineret af er Davids optimisme.

Han er opportunist!

Da situationen var allermest tilspidset og umulig reagerede han ikke med skuffelse, resignation og depression.

Nej, David troede altid på en løsning, selv da han var under allermest pres!!

Hans optimisme afsløres i spørgsmålet til Gud: "Hvis jeg sætter efter denne røverbande, kan jeg så indhente dem?"

Men hvad kan vi gøre for bedre at ramme målet og vores drømmes opfyldelse?

Hvordan kan vi fra et kristent perspektiv lade Gud lede os i den rigtige retning?

Hvordan bliver vi marathon-løbere og ikke skyggeboksere?

Hvordan kan vi lade Gud lede os og hvordan kan vi videre lede os selv?

Jeg tænkt en del over det og kommet frem til i hvert fald 4 skridt i den rigtige retning, som jeg håber også kan være dig til hjælp.

Guds nærvær

Jeg tror på at vores liv forvandles indefra og ud!

Forandringen kommer indefra.

Ligesom surdejen, der blandes i melet og gennemsyrer hele dejen, kan forandringerne der kommer indefra forvandle vores liv udadtil.

Jeg tror godt at vi kan tillade os at have store forventninger til vores liv, når Guds nærvær æltes ind i vores inderste menneske.

Jeg bliver mere og mere overbevist om at det mere end noget andet er Guds nærvær, der er i stand til at forandre mit liv.

Ligesom David der styrkede sig hos Herren.

Det er Guds nærvær der skaber forklarende sammenhæng i vores liv.

Det er Guds nærvær, der i sig selv gør livet meningsfuldt.

Det er Guds nærvær der indvier os i de rette livsanskuelser.

Det er Guds nærvær, der korrigerer vores selvopfattelse.

Det er Guds nærvær, der klargør vores ressourcemæssige begrænsninger.

Det er Guds nærvær, der sorterer både store og små prioriteringer.

Det er Guds nærvær, der som intet andet giver ny kraft og forventning.

Det er Guds nærvær, der udfolder Guds-livets overflod.

Det er Guds nærvær, der skaber orden i følelseslivet.

Det er Guds nærvær, der befrier os fra bekymringer.

Det er Guds nærvær, der styrker selvværdet.

Det er Guds nærvær, der tydeliggør målet med livet.

Det er Guds nærvær, der viser os hvor meget mere vi har brug for Gud.

Det er Guds nærvær, der viser os om vi er marathon-løbere eller skyggeboksere.

Skal vi nå i mål med vores drømme, starter, fortsætter og slutter det altid med Guds nærvær.

EX: Når jeg fx skal arbejde med mine dårlige mønstre er det bedste jeg kan gøre at bruge mere tid i Guds nærvær.

Vores stressede liv berøver os fra ressourcerne som er nødvendige for den indre forvandling og styrke.

Mine mål handler mere og mere om at forandres som menneske, og min erfaring er at det altid begynder med Guds nærvær.

Det er altid første skridt hen mod målet.

Drejer det sig om dårligt selvværd, vrede, irritation, jalousi, depression, - det første og vigtigste skridt i den rigtige retning handler om at søge Guds nærvær.

EX: Den samme begejstring, da jeg møde en sælger af Hus Forbi på Frederiksberg for et par uger siden: "Vi ses i Vineyard!" Jeg blev voldsomt begejstret, fordi det griber fat i en drøm om at vi må gøre en forskel i København. Tror virkelig vi – sammen med mange andre kirker – har det bedste tilbud af alle i København!!! Hvis de bare vidste at denne fantastiske kirke fandtes!! Fordi jeg tror på den lokale kirke er Københavns håb /Hybels)

Jeg kunne bare mærke at det på en befriende måde trak i nogle af mine drømme at høre på talen om Guds nærvær (Mary Pitches - UK).

Hun talte om at prioritere Guds nærvær.

Om at Guds nærvær giver os noget at leve for.

Om at Guds velsignelse er at finde i hans nærvær.

Hvordan vi i virkeligheden intet kan foretage os uden Guds nærvær.

At vi må have en desperat sult efter Guds nærvær.

Hun spurgte om vi havde mistet appetitten og citerede Jeremias: "Søger I mig, skal I finde mig. Når I søger mig af hele jeres hjerte, er jeg at finde, siger Herren." Jer. 29; 13

At vi i vores søgen næsten skal være selviske og næsten kræve at Gud velsigner os med sit nærvær.

At lade hans nærvær ryste os!!

At hans nærvær må lære os at lade Gud være Gud.

At vi ikke har noget at give andre, hvis vi ikke selv har modtaget det!

EX: Jeg tror jeg var én af de første, der gik frem til forbøn.

Blev overvældet af Guds nærvær.

Og jeg græd og græd, faldt sammen på gulvet.

Gik op for mig hvor opslidende mine mål kan være, hvor meget jeg længes efter Guds nærvær.

Blev ligesom tydeligt for mig hvor meget mere jeg brude trække på Guds kraft i alt hvad jeg foretager mig.

Hvor vigtigt det er at Guds nærvær altid er i centrum.

Blev mindet om min drøm, 1 ½ år før vi ankom til København. (Fortæl)

Gud mindede mig så tydeligt om at han ønsker at være i centrum af alt hvad vi samles om.

Har en længsel efter at Gud må overtage vores samlinger.

Så snart jeg kom hjem, kom Christiane ind af døren og som det første – selvom gudstjenesten var gået i gang – fortalte mig om en drøm hun har haft mens vi har været væk.

EX: Christianes drøm. (Lydfil)

Første skridt henimod målene i mit liv er altså Guds nærvær.

(Fortsættelse følger...)